

Göknur Şahbudak

- şiirler -

Yayın Tarihi:

23.5.2008

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması, kullanılması, dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

*****Küçük bir pencere kaldı*****

Küçük bir pencere kaldı
Gökyüzümün sana açılan kenarında.
Şimdi oradan gördüğüm yıldızlar,
Yetmiyor yüzünü yaratmaya...

Göknur Şahbudak

9. Peron

Avuçlarımdaki kırık dökük aynalar
Suretimdeki hüznü parçalıyor.
Ellerimde dağılan gözlerime bakıyorum uzun uzun;
En derinimde seni buluyorum.
Geleceğinin nasıl olduğunu bildiğim anılarını
Tekrar yaşıyorum kendime.
Usul usul puslanıyor gecem,
Gözlerin siliniyor düşlerimden.
Akşamüstü yağmurlarıyla kararıyor dağlar,
Mevsim kışa dönüyor sevgilim;
Üşüyorum.
Tutunmak için hayata
Ellerimi yakıyorum dünden kalma bir umutla.
Bir volkan patlıyor
Hınca hınç meydanlar(d) a...
Bedenimi yakıp uğruna
Düşlerime giden otobüsten
İki bilet alıyorum.
9. peronda bekliyorum seni;
Yedi dakika var sevgilim
Kabullenemediğim gerçeğimle buluşmama
Az mı, çok mu olduğunu anlayamadığım yedi dakika var.
Susup kalıyor her yanım
Susuyorum
Konuştukça eksilen yanlarımdan korkuyorum.
Avuçlarımda hüznümü kanatan
Kırık dökük aynalar
Mülteci gözlerini buluyor dağların kuytuluklarından.
Avuçlarımı yumuyorum;
Uçmasın bakışların,
Usul şevkatini yitirmesin gözlerin.
Ellerimi kanatıyor bakışlarını sakladığım ayna.
Sana yazdığım şu şiir yanıyor;
Şu kırık dökük şiiri sana yazıyorum 9. peronda.
Hiçbirşey sormuyor
Hiçbirşey konuşmuyorum
Ve hiçbir aydınlığa bakmıyorum
Az kaldı sevgilim
Yokluğunun da beni terketmesine az kaldı.
Otobüs kalkmak üzere
Elimde iki bilet var
Gidiyorum uzun uzak yollara.
On üç numaralı koltuğa oturup
Başımı cama dayıyorum.
Seni beklemekten vazgeçmiyorum yine de.
Ağaçlar,
Dağlar,
Nehirler geçiyor camımdan.
Bir ayrılık türküsü söylemeye başlıyorum
Ağlayabilmek için belki de.
Artık yetim bir anneyim kimsesizliğimde
Avuçlarım kanasa da hala

Ayna soğumaya başladı.
Biletine kan bulaştı sevdiğim,
Yokluğunun kanattığı yüzüm bulaştı.
Gidiyorum,
Gözlerine iyi bak sevgilim,
Gülüşünü esirgeme
Sabırları uyanıca baktığın aynadan.
Hayat yansıma ve yanılısamadır,
Dağlardan geçerken bulurum mülteci gözlerini.
Gidiyorum şimdilik;
Sevdaya uzanan uzak yolların ortalık yerindeyim
O ülke geçmişten daha yakın düşlerime...

Göknur Şahbudak

Başka Bahar

Şimdi herşey bambaşka sanki;
Gözlerimin gördüğü,
Duyduğum, dinlediğim, hissettiğim...
Bana seni anlatan,
Bana beni hatırlatan herşey...
Bambaşka!

Bu ne ilk ne de son bahar.
Hem çiçekleniyor dallarım,
Hem de döküyor yapraklarını.
İpteki bir cambazım sanki;
Ne ömürdür dilendiğim, ne de ölüm.
Yapamadıklarımıza,
Yaşadıklarımıza yanarken geçen zaman;
Asıl bu(a) nı larmış bizi yıpratın.

Şimdi herşey bambaşka sanki
Herşey bambaşka...
Bulutların arasından güneşin süzül­düğü yerlerdeyim.
Her yer gölgesinde bulutların,
Ben seninleyim...

Göknur Şahbudak

Bir gün bir yerde mutlaka...

Bir gün bir yerde diyordum;
Bir gün bir yerde
Mutlaka...
Bulacaktım seni;
Hiç kaybetmemiş gibi.

Zaman yok sanki, seneler geçmedi
Günler yok geceler yok
Arada şehirler,
Yollar yok...

Göknur Şahbudak

Eylül Yarası

Gitmiştin;
Oysa mevsimlerden eylül değildi.
Yokluğun yakıyordu dualarımı,
Düşlerimi çalıyordu boşluklar,
Şessizlik değdikçe tenime
Üşüyordum.
Eylül değildi sevgilim!

Yapraklar eylülde küserdi dalına,
Kuşlar eylülde takılırdı yazın peşine...
Oysa eylül değildi;
Gitmiştin.

Şimdi sen yoksun
İçimde kanayan bir eylül yarası var.

Göknur Şahbudak

Kaybolan Şehir

Sen benim en sır gecelerde söylediğim yalan,
Ya da hayat karşısında tutunduğum daldın.
Sevinçlerim de olurdu zaman zaman,
Gün yüzüne çıkarmadığım kederlerimle
Ağlardım kör karanlıkta.
Kendime değil, düşsüzlüğüme ağlardım.
Oysa bir sen bilirdin;
Bir tarafı hep silik çıkan anılarımı.
Ben bilmezdim, sen anlatmazdın.
Her sabah, her şey yeni baştan başlar
Veya benim bilmediğim,
Senin anlatmadığın bir mevsimde devam ederdi.
Sabahın ebruli karanlığında dağılan bulutlarla
Yağardı yağmur;
Eylül gelmişti.
Ve hiçbir zamana sığmayan bir mevsim başlamıştı.
Adını koyamıyorduk ayrılığımızın.
Belki sadece gidiyorduk bu şehirden,
Belki sürgündük eskitilmiş sevdalara,
Belki de hasretlere tutulmuştu yüreğimiz.
Konuşmuyorduk;
Konuşsak sessizliğimizle beraber boğulacaktı düşlerimiz.
Korkuyorduk!
Korkuyor ve susuyorduk yüreğimiz kadar.
En az veya en çok
Tüm yoksulluğumuzla seviyorduk birbirimizi.
Ve tutunmaya çalıştıkça birbirimize bir şehir kayboluyordu.
Güneşin ardına takılan gün gibi geçip gidiyorduk düşlerimizden.
Belki bir daha aynı dalgaya takılmayacaktı gözlerimiz,
Belki hep üşüyecektik,
Belki de...
Sığamıyorduk belkilere ve dünlere.
Bir şehir kayboluyordu akşamın kızılığını çaldıkça gece.

Gücümüz yoktu belki,
Belki umudumuz da...
Elimizde avucumuzda kalanlar kaçmaya yetiyodu yalnızca.
Ama inanıyorduk,
Ayazlar oyu büyüttüğümüz hayallerimiz vardı.
İnanıyor ve direniyorduk;
Ne birbirimizi ne de hayatı bırakmaya hiç niyrtli değildik.
Biz kaybolan şehrin çocuklarıydık...

Sonra biz büyüdük,
Büyürken yitirdiğimiz masalarda kaldı çocukluğumuz.
Şimdi bastığımız kaldırım taşı hangi şehrin bilmiyorum.
Bir varmış, bir yokmuş derken
Masal sakladı herşeyi;
Bize düşler kaldı.
Korktuk düşlerimizden,
Korktuk ve kaçtık;
Bilmiyorum kaçarken neler düşürdüm ceplerimden.

Avuçlarım bomboş,
Koşmaktan yoruldum
Ve kilometrelerce yorgunluğumda büyüdü yokluğun;
Şimdi hasretinden arta kalanlarla yetiniyorum.

Az kaldı;
Gördüğüm bir yer var.
Hangi yolun sonunda,
Hangi tepenin ardında bilmiyorum.
Ama gidiyorum;
Hayat bizi orada bekliyor.

Göknur Şahbudak

Küçücük ellerin

Küçücük ellerine
Sığdırırım tüm gezegenleri.
Doldururum avuçlarına yıldızdan şekerleri.
Hayatta top oynayan,koşan,
Zıplayan,
Cıvıldaşan...
Sesinle aydınlanır dünyam.
Bahçemsin;
Gülücügündür çiçeklerim.
Seninle ben
Her mevsim çiçeklenirim.

Göknur Şahbudak

Sebebimsin

Bilme diye
Hep sen uyurken ağlıyorum
Yüzüm, rüyalarında
Gülücükli kalsın istiyorum.
Gözlerine deyer de hüznüm,
İçin üşür diye korkuyorum.
Varlığımın tek sebebisin;
Seni büyürken görmek istiyorum...

Göknur Şahbudak

Ütopya

Bakışları uzaklarda kalmış bir anne gibi,
Ben her akşam seni aranırım
Soğuk ve boş odaların içinde.
Her zemheride aklıma düşersin ansızın.
Kimsesizdir gözyaşlarım,
Kimsesizliğime ağlarım.
Ey sevgili!
Bilirim sen benim ütopyamısın...

Göknur Şahbudak

Varamıyorum Gittiğin Yere

Sen gittin,
Acın kaldı içimde.

Şimdi hiç duymadığım sesinle bölünüyor uykularım;
Ağlıyorsun...
Dokunamıyorum nefesine.
Bir gerçeğin en yalan halisin,
Saklı kaldın zamanın bir deminde.
Anlatamıyorum kimselere,
Adını söyleyemiyorum kendime bile...

Senin yerine korkularımı büyütüyorum içimde,
Ve yokluğunu.
Yitirdim nefesini;
Güneşin ardına takılan gün gibi.
Şimdi tenime buz gibi rüzgar deđiyor,
İçime işliyor soğukluğu.
Hiçbirşey yetmiyor yavrum,
Varamıyorum gittiğin yere.
Yaktığıma yanarken üşüyorum...

Göknur Şahbudak

Yokluğunun anlamı ürkütüyor beni,

Yokluğunun anlamı ürkütüyor beni,
Böylesi bir geceye hazır değilim daha.
Bilmek...

Yokluğunu,
Geceyi,
Üşümeysi...

Üşüyorum,
Bu da ürkütüyor beni.
Yine de biliyorum;
Kapanmaz yağmurların açtığı yara.
Aşk ki sağnak halinde yağar
Bu mevsim ömrümün kuytuluklarına.

Göknur Şahbudak